

Váradí Richárdné Kislányként Rokonokkal

Ez a kép a szegedi Tisza parton készült, a híd lábánál, 1933-ban. A fotó jobb szélén édesanyám testvére, Anti, mellette a felesége, Klári, azután én, majd Antiék fia, Palika, végül édesanyám másik testvére, Laci. Édesanyámék négyen voltak testvérek. A legidősebb, Károly, egy hatalmas, nagydarab ember volt, és nagyon nagy tekintély, a Philips gyárnak volt a vezérigazgatója Budapesten. A fiatalabb testvér, Antal, az Újszegedi Kendergyárnak volt a főkönyvelője, a harmadik, legfiatalabb testvér, a Laci pedig egy műszaki zseni volt, nagyon-nagyon okos ember, és rettenetesen értett a röntgen-gépekhez meg a különböző egészségügyi gépekhez. Ő a nagyapám mellett dolgozott mint aranyműves és mellékesként kórházi gépeket javított. Ő túlélte a holokausztot, de Anti, a felesége és a fiuk már nem jöttek vissza Auschwitzból. Miután édesapám 1937-ben meghalt, és mi magunkra maradtunk anyámmal a tanyánkon, akkortól már édesanyámnak kellett kint lenni a földeken, az embereket ellenőrizni, én meg vezettem a háztartást. Eléggé be lettünk az anyámmal fogva, de ő nem nagyon értett a birtokhoz, a gazdasághoz, ezért a testvérei nagyon sokat segítettek neki. Volt rá példa, hogy Szegedről kijött a Laci, mert ő nagyon szeretett a tanyán lenni, vagy az Anti, aki könyvelő volt, tehát a számolásban segített a mázsázásnál, meg csépléskor, kommenciókor, amikor a cséplőket fizettük, de nem pénzzel, hanem terméssel [Kommenciónak a mezőgazdasági cselédek és munkások szerződésben rögzített pénzbeli és természetbeni járandóságát nevezték. - A szerk.]. Sőt amikor tudott, akkor a Károly is lejött Pestről. Összetartó család volt, nagyon szerették egymást.